

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789010496/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Hvad jeg alt længe havde vidst var sandt! –
Du aldrig vil af min erindring svinde,
Thi for din kunst og ånd jeg elsker dig;
Og egennyttig sender jeg et minde,
At derved du kan stundom mindes mig.«

D. 22. novbr. 1832.

A n e D o r o t h e a L i e b e .

Jeg sendte hende kort efter en lille gave til tak, og som svar på hendes digt sendte Heiberg hende følgende digt i mit navn:

Til madame Liebe.

»Livet er en drøm«, så har man sagt.
Også jeg må denne lære hylde,
Da jeg ser, at jeg en drøm må skyldes
Hvad din hånd så venlig har mig bragt.
Uforglemmelige, kære minde,
Dobbelt skönt i digtekunstens glans!
Danmarks scenes hædrede præstinde
Hædres yngre søster, som veninde,
Med et laurbær af sin egen krans.

Også jeg, endskönt i livets vår,
Drømmer tit om de forsvundne dage;
Også jeg ser mangen gang tilbage,
For at fatte, hvorhen vejen går.
Fremtid ruger tåget for mit øje;
Hvad den bringer, er i skæbnens hånd;
Men som fepalads på lyse høje,
Smilende med solbestrålte fløje,
Viser sig det svundne for min ånd.

Dig jeg møder, hvorhen tanken ser;
Evig ung du mig imøde træder,
Skænker mig i drømme tabte glæder,
Som jeg vågen aldrig finder mer.
Drømmende jeg ser den tætte klynge,

Truffen af dit lunas gyldne pil,
Stormende, lig havets bølger, gyng,
Og erkendlighedens kranse slynge
Om din issa med begejstret smil.

Men jeg selv, tiltrods for tidens magt,
Som vil grun vor undergang forvolde,
Skal, som du, uvisnefig beholde
Lunets evig unge, gyldne pragt? –
Drømmen er forbi, mit syn forsvinder,
Fremtid ligger skjult for hver en sans;
Men din gave – hvad end tiden spinder –
Vorde båndet, som for stedse binder
Min erindring, min forhåbnings kranse.

den 25. novbr. 1832.

Dette digt af Heiberg rørte den ældre kunstnerinde til tårer. »At få et digt fra Heibergs hånd! Ak, min søde, kære Hanne,« udbød hun, »det bliver vist en af mine sidste glæder her i livet!« Til sin død bevarede hun godhed og interesse for mig og min virksomhed ved teatret, idet hun altid vedblev at kalde mig »sin lille Trine«.

Ak, hvor mange minder stiger ikke op i min sjæl ved at nedskrive disse halvforglemte digte! Hvad er det dog for en ubeskrivelig vemodig følelse, hvormed man ser tilbage på en ungdomsperiode af sit liv. Den er oplevet, tilbagelagt. Vejen fra denne periode til nu forekommer én så uendelig lang, og dog rykker den os i et sådant øjeblik så nær, som om det var foregået i går. Ungdommen og den modne alder nydes således på én gang. [I hin periode så man fremad gennem fantasien, og nu ser man atter gennem fantasien tilbage.]

»DEN STUMME I PORTICI«

Vi var nu ved slutningen af sæsonen 1829–1830. Digteren Hertz havde skrevet sit anonyme lystspil: »Amors genistreg«, og i Lottes overgivne rolle fik jeg nu lejlighed til at sætte mig fast